

Arrest

nr. 317 748 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met refertenummer 120400.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van M. KIWAKANA, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIOUS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 februari 2023 diende verzoekster een aanvraag in tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 maart 2024 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde). Op 4 april 2024 werd de onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken.

Op 10 januari 2024 diende verzoekster in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische (adoptie)vader.

Op 27 juni 2024 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2024 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische adoptievader, de genaamde (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden de volgende documenten voorgelegd:

- Verzendbewijzen van geldoverschrijving van de referentiepersoon naar derden deze kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen. Voorzover deze in aanmerking dienen te worden aangenomen (quod non), zijn deze overschrijvingen geenszins voldoende vermits betrokkene heeft nagelaten bewijzen voor te leggen van haar onvermogen in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij [sic] heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, deze is geenszins aangetoond. Betrokkene heeft betreffende zijn [sic] onvermogen in het land van herkomst niets voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.01.2024 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“1, Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Artikel 40bis, §2,3° Vreemdelingenwet, vereist dat de bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon opdat het recht op verblijf geopend kan worden. Dit houdt in dat de betrokkene afhankelijk is van de materiële bijstand van de referentiepersoon, om minimaal te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften.

Deze afhankelijkheid betreft een feitenkwestie, en kan bewezen worden met alle middelen van recht (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, Reyes).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.¹

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.²

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft/ quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011,9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen

wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

“Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. Procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling
- Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen - onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)
- Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)
- Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto
- Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 40bis Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

2. Toepassing in concreto

De verwerende partij meent dat niet voldaan werd aan de voorwaarden voor gezinshereniging omdat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij ten laste was van de Belgische referentiepersoon, en dit omdat de geldoverschrijvingen niet aan haar gericht waren, en omdat zij onvoldoende bewijzen van onvermogen in het land van herkomst zou hebben voorgelegd.

Verzoekster kan absoluut niet akkoord gaan met deze motivering.

Zoals supra werd toegelicht woonde verzoekster in Brazilië eerst bij haar paternale grootmoeder en later bij haar maternale grootmoeder. De heer O. B. F. en de heer S. D. hebben haar heel haar leven financieel ondersteund. Dit wordt ook bevestigd in het adoptievonnis:

“ Verzoekers hebben echter altijd aangetoond dat zij sinds haar geboorte een zeer sterke emotionele band met de Geadopteerde hadden en dat er altijd belangstelling voor adoptie was, wat voorheen niet was gebeurd omdat de Geadopteerde onder de hoede van haar grootmoeder van vaderskant leefde en dat zij de Geadopteerde alleen kon opvoeden dankzij financiële steun van de verzoekers. ” (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt duidelijk dat de adoptievaders van verzoekster al heel haar leven financieel voor haar instaan.

Het adoptievonniss is reeds erkend en uitvoerbaar verklaard in de Belgische rechtsorde conform artikel 22 WIPR. De echtheid van de inhoud van het vonnis kan dus niet betwist worden.

Naast het adoptievonniss, heeft verzoekster ook rekeninguittreksels voorgelegd. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de rekeninguittreksels. Haar motivering hiervoor was 'geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar derden kunnen niet in overweging worden genomen

Echter, uit de rekeninguittreksels blijkt dat de referentiepersoon en zijn partner overschrijvingen deden naar de Braziliaanse rekening van de referentiepersoon zelf. Verzoekster en haar grootmoeder hadden een volmacht op deze rekening, zodat zij geld konden afhalen.

De motivering van de verwerende partij is dan ook niet correct: de referentiepersoon kan niet aanzien worden als een derde.

De gemachtigde heeft de rekeninguittreksels onzorgvuldig beoordeeld en schendt hierdoor de motiveringsplicht.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde zichzelf te onderhouden.

Verzoekster is niet gehuwd, heeft haar diploma middelbaar onderwijs behaald en heeft redelijke pogingen ondernomen om zichzelf te onderhouden, doch slaagde er niet in om rond te komen zonder steun van haar adoptievaders.

De verwerende partij had de mogelijkheid om informatie in te winnen bij verzoekster en de Belgische referentiepersoon omtrent haar onvermogen, en heeft dit niet gedaan. Verzoekster was nochtans steeds bereid om bijkomende informatie te verstrekken.

Er is duidelijk geen sprake van een zorgvuldige en correcte feitenvinding, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden werd.

Zodoende schendt de verwerende partij artikel 40bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het eerste middel is gegrond."

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden regelgeving en beginselen van behoorlijk bestuur wijst verzoekster er in haar eerste middel op dat de gemachtigde ervan uitgaat dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging daar zij niet aantoonst ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Verzoekster gaat hier niet mee akkoord, stelt dat de heer B.F. en de heer D. haar heel haar leven financieel ondersteund hebben, verwijst hierbij naar een adoptievonniss en citeert hieruit als volgt: *"Verzoekers hebben echter altijd aangetoond dat zij sinds haar geboorte een zeer sterke emotionele band met de Geadopteerde [sic] hadden en dat er altijd belangstelling voor adoptie was, wat voorheen niet was gebeurd omdat de Geadopteerde [sic] onder de hoede van haar grootmoeder van vaderskant leefde en dat zij de Geadopteerde [sic] alleen kon opvoeden dankzij financiële steun van de verzoekers."* Ze stipt eveneens aan dat dit adoptievonniss werd erkend en uitvoerbaar verklaard in de Belgische rechtsorde conform artikel 22 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, zodat de echtheid van de inhoud van het vonnis niet kan betwist worden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...);

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, die boven de leeftijd van eenentwintig jaar is, moet aantonen ten laste te zijn van haar vader of diens partner. In casu heeft verzoekster haar adoptievader opgegeven als de referentiepersoon. Het “ten laste zijn” houdt een situatie van reële afhankelijkheid in om in het levensonderhoud te voorzien en dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van de aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag.

De gemachtigde motiveert dat onvoldoende is aangetoond dat verzoekster reeds van in het herkomstland of land van origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, omdat uit het geheel van de elementen niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon. Om die reden voldoet verzoekster volgens de gemachtigde niet aan de voormelde voorwaarde.

Zoals eerder aangegeven voert verzoekster onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijst ze naar een adoptievonnis uit Brazilië waaruit moet blijken dat de referentiepersoon gedurende heel het leven van verzoekster financieel voor haar heeft ingestaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit adoptievonnis. Op geen enkel moment wordt een verwijzing hiernaar opgenomen in de motieven. Ter zitting wordt dit bevestigd door verweerder en stelt hij uitdrukkelijk dat er geen rekening werd gehouden met het adoptievonnis, dat nochtans werd voorgelegd door verzoekster. De raadsvrouw van verzoekster stelt ter zitting dat hier dan ook uit blijkt dat geen rekening is gehouden met een stuk.

De Raad moet vaststellen dat de gemachtigde – in zijn onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon – op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door geen rekening te houden met het adoptievonnis, dat informatie zou bevatten over het financieel onderhouden door de referentiepersoon van verzoekster, aangezien niet redelijkerwijs kan betwist worden dat dit een pertinent stuk is.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 27 juni 2024 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt vastgesteld.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 27 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES